

IARĂȘI DESPRE EPIGRAMĂ

...

Definiția epigramei am postat-o recent, deci o aveți proaspătă în memorie. E un text scurt al genului liric finalizat cu o ironie pe care noi o numim de comun acord, poantă. Dacă lipsește această ironie, aceasta POANTĂ, sau dacă este flască, fără vigoare, înseamnă că nu avem de-a face cu o epigramă. Dacă în final spui că X a căzut pe gheață și și-a rupt un picior sau ca Y așteaptă să-i cadă o pară mălăiață dintr-un nuc, nici pe departe nu poți cataloga astfel de texte ca epigrame foarte bune.

Apoi ar mai fi epigramele vulgare, triviale, care s-ar preta cel mult a fi citite în cafenea sau în cadru restrâns cu prieteni și în niciun caz să le trimiți la concursul unui festival.

Am lăsat la urmă un caz generic care apare cel mai frecvent când se impune o temă. De acord, tema trebuie respectată, dar de preferat este ca regionalismele, arhaismele, barbarismele și alte cuvinte rare să fie doar sugerate, explicate și nu folosite în text ad literam. În acest caz de preferat este să fie plasate în titlu, explicate în primele trei versuri ale catrenului și în versul patru să vina poanta. Folosind astfel de cuvinte rare sau chiar rarissime, cititorul este determinat să renunțe sau în cel mai fericit caz să caute în dicționare, fapt care ar întârzia reacția hilară a respectivului cititor privind savurarea instantanee a unei eventuale poante. Recent am citit câteva astfel de cazuri și am fost nevoit să fug la DEX care și el, DEX-ul, habar nu avea și în final sa fiu nevoit să citesc o bibliografie a concursului formata din câteva zeci de pagini. Și așa mai avea multe de spus.